

MARIANA MICHALSKÁ

LÁSKA V TIENI VRÁŽD

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva sú vyhradené.
ISBN 978-80-560-0446-3

Mariana Michalská

LÁSKA V TIENI VRAZD

Technická spolupráca: Ondrejkočiová Viktória, Kitlei Karol
Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia
Rok vydania: 2022

© Autorské práva vyhradené
ISBN 978-80-560-0446-3

*„Jedna lastovička a jeden slnečný deň nerobí jar.
Rovnako, ako jeden deň alebo jeden okamih
nerobí človeka šťastným.“*

(Aristoteles)

Zasa je tu jar. Ktovie koľká v poradí, odkedy jej zomreli rodičia. Prestala to počítať. V ten deň sa jej zrútil celý svet. Bol to deň presne ako dnešný.

Obyčajný. Fádny. Ako cesta zo školy. Cestovala vlakom z intráku. Konečne mala po skúškach. Tešila sa domov. Tešila sa na rodičov a... Martina. Jej študentskú lásku. Nikdy sa takto domov netešila.

Vo vrecku ju hrial čerstvý diplom z medicíny. Nemohla sa dočkať, kedy sa o tú radosť podelí s najbližšími.

Nepodelila. Keď prišla pred dom, zastala od zdesenia. Stálo tam kopec policajných áut, záchranka a ľudia zo susedstva. Najprv si myslela, že si pomýlila číslo domu. Ale domček s červenou strechou mali na celej ulici len oni. Pomaly kráčala k tomu davu pred ňou.

Nieko si ju všimol a ľudia sa jeden po druhom zo súcitom v očiach otáčali k nej. Postupovala len sťažka.

Nohy jej vypovedali službu. Tušila tragédiu. Dnu ju však nepustili. Naopak. Z domu vyšiel mladý policajt, ktorý ju zastavil položením ruky na plece.

„Slečna Kamenská?“ - oslovil ju.

Pozrela na neho, akoby nechápala, čo od nej chcú.

„Áno.“ - odvetila potichu.

„Nemôžem vás pustiť dnu, slečna.“ - povedal pomaly policajt.

„Stala sa u vás tragédia. Môžete ísť so mnou? Teda za predpokladu, že ste slečna Kamenská.“

Prikývla duchom dnu v dome. Akoby čakala, že všetko sa zmení len na zlý sen. Stále sa obracala za seba smerom k domu, či to nie je len omyl. Keď však o chvíľu došiel smrtný voz a „smŕáci“ vynášali von jednu po druhej, tri zakryté truhly zistila, že to k snu má ďaleko. Iba ak k nočnej more. Policajt sa jej nedovolil pozerat'. Ťahal ju od tej hrôzy preč.

„Slečna Kamenská,...“ - začal opatrne - „Dovoľte, aby som vám vyjadril úprimnú sústrasť.“

Ešte stále celkom nechápala, o čom hovorí.

„Sústrasť?“ - opýtala sa pomaly.

„Prečo?“

„Ešte vás asi nestihli informovať.“ - pokračoval policajt.

„Stala sa u vás tragédia. V noci prepadli vašich rodičov. Pokradli čo videli. Zrejme im to bolo málo. Niektorí ich zabil sekerou. Našli sme tu aj telo mladého muža. Neviete nám povedať, kto by to mohol byť? Pokiaľ vieme, vy súrodencov nemáte.“

„Bol to môj priateľ Martin Jablonecký.“ - povedala duchom neprítomne a bledá od hrôzy, neprítomne hľadela pred seba.

„Mali sme sa o mesiac brať...“

„To je mi veľmi ľúto, slečna.“ - odpovedal súcitne policajt.

„Mne tiež.“ - zašepkala.

„Viete už, kto to mohol urobiť?“

„Zatiaľ nie.“ - priznal policajt.

„Nevedeli by ste nám nejako pomôcť vy? Nemáte podozrenie, kto by za tým mohol stáť?“

Pokrútila hlavou.

„Nemám ani tušenia. Nebývali sme tu dlho. Rodičia tento dom zdedili po starej mame, a len nedávno sme ho opravili. Nast'ahovali sme sa sem len vlani pred Vianocami...“

Policajt sústrastne pozeral na nešťastnú ženu.

Prirodzene krásne, s dlhými havraními vlasmi...

Na obrazoch by vyzerala ako modla alebo Madonna.

V jednom okamihu stratila všetko – rodinu, priateľa...

Život je niekedy veľmi nespravodlivý. Berie len tak, akoby vzal deckú hračku. Ale teraz zničil život mladému dievčaťu.

Ella zrazu zodvihla hlavu a zahl'adela sa smerom k domu. Práve odtiaľ vynášali dokaličené telá jej najbližších. Mimovoľne sa pohla k nim. Policajt zaregistroval jej pohyb. Nechcel ju tam pustiť, ale Ella sa nedala odradiť. A tak ju chytil pod pazuchu a kráčal s ňou. Pomaly, veľmi pomaly. Bola mu vďačná za podporu. Vedela, že by tam ísť nemala, ale chcela sa s nimi aspoň rozlúčiť. Policajt pokynul chlapom z pohrebnej služby rukou na znak, aby chvíľu počkali. Ella pristúpila k trom plechovým truhlám. Nechcelo sa jej veriť, že jej celý svet je tam.

Ten však pokrútil odmietavo hlavou.

„Myslím, že to nie je dobrý nápad, slečna.“ - odvetil.

Už ich nikdy neobjíme, nepobozká... . Jeden okamih zničil celý život.

Policajt pokynul rukou, aby telá odviezli. Nerobilo to dievčaťu dobre a ľudia okolo akoby tiež zaregistrovali,

že sú truhly ešte tam, silou – mocou sa tlačili dopredu, aby všetko videli a mohli podať „zaručené infošky“ ďalej. Kolegovia mu prišli na pomoc a zvedavých susedov odohnali do bezpečnej vzdialenosti.

„Čo bude teraz?“ - opýtalo sa dievča a obrátilo bledú tvár k policajtovi.

Neplakalo. Prežitá hrôza ju zamkla do šoku a ten plač nepustil.

„Budeme sa snažiť to poriadne vyšetriť.“ - povedal.

„Takéto besnenie sa už nesmie opakovať. Máte kde byť? Ostať v tomto dome by nebolo najvhodnejšie a navyše, kým technici všetko poprezerajú a uzavrú, vás tam ani nemôžeme pustiť.“

Ella pokrútila hlavou.

„Nie, nemám už nikoho, kde by som mohla byť.“ - odpovedala.

„Martin bol z detského domova. Spoznali sme sa, keď som začala chodiť na medicínu a on pracoval ako taxikár. A jediná moja rodina boli moji rodičia... . Už nemám vôbec nikoho... .“

Dievčaťu sa zlomil hlas. Skryla si tvár do dlaní a dlho potlačovaný plač vytryskol na povrch ako voda z podzemia. Podlomili sa jej kolená, a keby ju nebol zachytil, bola by sa zviezla na zem. Teraz tam stál a držal ten uzlíček nešťastia v náručí a hladil ju po vlasoch ako mama zvykne hladiť dieťa, ktoré si práve rozbilo kolienko.

„Môžete ostať u mňa, ak vám to neprekáža.“ - povedal pomaly a po odtiahol uslzenú tvár nešťastného stvorenia tak, aby na ňu videl.

„Teda aspoň dočasne, kým sa nedá všetko do poriadku a nenájdem vraha vašich najbližších.“

Dievčina prikývla.

Jednak naozaj nemala ku komu ísť, aj keď susedia by ju určite prichýlili, jednak sa bála byť sama. Možnosť nast'ahovania sa k niektorému zo susedov hneď zavrhla. Nezniesla by súcitné pohľady a nechcela byť nikomu na obtiaž. Mladý policajt vyzeral ako dobrý človek. Navyše – bol policajt, a teda ochranca. To bolo teraz prvoradé.

„Mimochodom, volám sa Jakub Hlávka.“ - predstavil sa.

„Ella Kamenská.“ - podala mu ruku.

Ruka bola ako ľad, hoci vonku bolo tridsaťpäť stupňov.

Vzhľadom na prežitú hrôzu to však nebolo nič mimoriadne. Posadil ju do služobného auta na sedadlo spolujazdca a šiel jej vziať tašku a kufr z vecami. Keď to všetko naložil do kufru a chcel nastúpiť do auta, pristavil ho kolega.

„To je ich dcéra?“ - kývol hlavou smerom k dievčaťu v aute.